Associació de la Gent Gran
L' ERA
Castellvell del Camp

L'ERA *ABRIL 2019*

BUTLLETÍ MENSUAL DE LA GENT GRAN DE CASTELLVELL

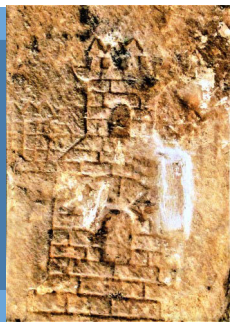

ANIVERSARIS

Cada vegada que s'inicia la primavera notem en el propi cos una revifalla de les facultats, com si la moderació de les severes temperatures iniciés el desglaç de les nostres delicades i encarcarades articulacions. És com si a un atrotinat cotxe li ajustessin les vàlvules del motor per anar tirant una llarga temporada. Això, en el nostre cas, vol dir carregar les bateries fins a vessar per tal d'obtenir les energies que, sens dubte, ens seran molt necessàries. És clar que sempre hi ha algunes excepcions i els afortunats en presumeixen sempre que ve a tomb però, inclòs així, tampoc els hi farà cap mal un raig d'oli a les frontisses, més que res perquè no grinyolin. Això els aprenents de serrallers ho sabien molt bé perquè antigament se'ls hi deia: una gota d'oli fa mig manyà.

En aquest mes d'abril estem d'aniversari. Fa dos anys que vam tenir la sort d'heretar el butlletí mensual del Casal completament consolidat. Prometem no malbaratar, malgrat les nostres limitacions, el patrimoni rebut i és per això que els actuals responsables ens hem conjurat per a ser-ne dignes hereus. Des de llavors s'ha modificat el seu format i hem iniciat una nova etapa amb la incorporació de inèdites seccions que tenen com a fi bàsic donar a conèixer el nostre poble, l'apropament entre les diverses entitats i agrupacions castellvellenques i la col·laboració dels nostres socis. En particular estem satisfets de la secció nomenada "Els Nostres Col·laboradors", encara que seria desitjable un nombre més alt de voluntaris que sortissin a l'arena a torejar, cadascú a la seva manera, l'art de l'escriptura. En aquest mes d'abril d'afermament primaveral, on es conjuminen roses i llibres, creiem que és molt oportú encoratjar als nostres conveïns a fer- ho, perquè volem que tothom que vulgui hi pugui dir quelcom; que tots, socis o no, considerin el butlletí com a cosa seva ; que aquets fulls que tenim a les mans no siguin una tasca d'uns quants sinó la plasmació del treball col·lectiu de tots nosaltres. Volem que reflecteixi amb precisió els nostres anhels i les nostres alegries, les inevitables contrarietats del dia a dia i les lògiques preocupacions de l'esdevenir, i sempre des del respecte a qualsevol opinió manifestada amb la deguda correcció. Si és així tinguem l'absoluta seguretat de que celebrarem molts aniversaris.

Un altre aniversari que ens ha particularment somogut, per increïble i emotiu, ha estat la cinquantena representació efectuada per la Teatr'Era del Florido Pensil. El teatre l'Amistat de Mollerussa va ser un magnífic testimoni de tan increïble esdeveniment que només amb l'objectiva perspectiva que el temps atorga serà degudament mesurat. N'estem segurs que llavors algú, amb coneixement de causa, narrarà la singular història d'un grup de jubilats als quals els unia, des del principi, la joia pel teatre. És un cas digne d'estudi on gent de la faràndula, psicòlegs, historiadors, líders de grups, etc, hi diran alguna cosa. Es calibrarà el seu continuat esforç, amb els inevitables entrebancs físics, les fortes emocions i tensions viscudes, les enfortides amistats, la batalla per l'aprenentatge i la memorització, amb els lapsus conseqüents, però sempre amb l'orgull irrefutable d'haver donat cadascú el millor possible de si mateix. Això ningú els hi podrà sostreure perquè sempre romandrà, tancat amb clau, en el sagrari del seu cor. Visca la Teatr'Era !

El Lluert busca un talent

Per Noa Espinosa Baeta
Segon Premi del Concurs de Contes del Lluert 2019

Vet aquí una vegada, no fa pas molt de temps, al petit poble de Castellvell del Camp van decidir fer un concurs de talents. A l'escola Santa Anna corrien les veus de que el premi era un viatge a qualsevol part del món i el Lluert, que era un llangardaix de color verd clar amb taques blaves, hi volia participar perquè li agradava molt viatjar. També hi volien participar tots els seus companys, però ells ja sabien quin talent exposar. En canvi el Lluert no sabia quin talent tenia i va decidir buscar el seu.

Va veure que cada un dels seus companys tenia un talent diferent:

La Chloe sabia dibuixar molt bé, l'Oriol era un crack en matemàtiques, la Noa sabia fer un munt de trucs de màgia i el Pau parlava molt bé en anglès. El Lluert va decidir que provaria el talent de la Noa, la màgia i li va preguntar:

- Hola Noa, et volia preguntar si em podries ensenyar a fer algun truc de màgia?

- Sí, es clar! Són molt fàcils de fer.

- M'encantaria! Ets molt amable, moltes gràcies.

Així doncs, el Lluert va començar a intentar fer trucs de màgia però no li sortien. També va provar tots els altres talents deis seus companys però cap li era favorable. Es va posar molt trist perquè es pensava que no tenia cap talent.

Va ser llavors quan una veueta interior li va dir que no es desanimés i que seguís buscant el seu talent amagat.

Aquesta vegada va començar a buscar un esport; va provar el tennis, el seu professor era alt com un sant Pau i sempre estava molt alegre i feliç com un anís, però no li va servir de gaire ja que el Lluert sempre tirava les pilotes fora, tampoc era el seu talent.

Va provar de cantar, però sabeu que? Cada vegada que intentava fer-ho, els gats es ficaven a miolar d'una manera que no us podeu ni imaginar!

Els Nostres Col·laboradors

També va intentar tocar un instrument, la flauta de bec! Però tenia els dits tan gruixuts, que no hi havia forma de tapar tots els forats; igual que la boca, una gran bústia que quan bufava l'aire s'escapava per tot arreu.

Doncs, resulta que quedaven pocs talents per provar i encara no l'havia trobat.

Buscant, buscant... va veure que al poliesportiu feien un campionat d'escacs, es va inscriure però va perdre totes les partides... quin desastre!

Mentrestant a Castellvell del Camp, necessitaven algú per a acompanyar els avis del centre de dia a fer una passejada pels voltants del poble diàriament i fer-los companyia, ell es va oferir com a voluntari. Aquesta feina, el feia molt feliç i els avis estaven contents de que algú es preocupés d'ells.

El Lluert, ja havia descobert el seu talent! No calia presentar-se a cap concurs, en tenia prou amb continuar cada dia ajudant als avis, això era el que més el satisfeia i si demanessin ajudants per qualsevol cosa, ell hi seria present.

Era molt més important l'ajuda que donava als demés, que no pas guanyar el gran premi, potser més endavant ja faria el meravellós viatge.
I tot això és tan veritat, que potser mai no ha passat!

La inventora de contes

IMATGES COMPARADES

del Castellvell d'abans

Les Escoles a Castellvell

Marina Capdevila Oller exercí el magisteri en el col·legi de nenes de Castellvell durant 20 anys, de 1946 a 1966. La senyoreta Marina, tal com era nomenada per les seves alumnes, va néixer a Colomers (Girona) el 23 de juny de 1910. Aquest poble, que és el municipi més petit de la comarca del Baix Empordà, ja surt documentat al segle IX com a *Columbarius,* raó per la qual a l'escut de Colomers es representa un colom. Foren quatre germans i tots van néixer en pobles diferents per motiu de les diverses assignacions docents del seu pare que era mestre.

En aquesta composició fotogràfica dels anys 60 ens descriu de la seva pròpia mà el carrer i la casa on va néixer. No havia estat en el seu poble des de que amb dos anys el seu pare va ser destinat a un altre poble. A Castellvell hi deixà un record inesborrable per la seva personalitat i pel sistema que tenia de com inculcar de manera agradable a les seves deixebles les diverses matèries que llavors s'estudiaven, sempre amb la finalitat primordial de formar persones. És per això que hem volgut incorporar a les imatges del seu poble l'homenatge que per raó de la seva mort li dedicaren les seves antigues alumnes de Castellvell. L'anvers del recordatori diu així: Amb respecte i amor honrarem la teva memòria. 28-2-1986.

En el pròxim butlletí aprofundirem en el coneixement de la seva tasca docent amb l'inestimable col·laboració d'una mestra castellvellenca que molts recordem: Catalina Sugrañes Nolla.